

EN EL SEXE TAMBÉ SOM SUBJECTES POLÍTICS!

CAJEI
Espurna, núm. 1
Setembre 2008

Com a socialistes i feministes (entenen, per suposat, el feminisme com la lluita per la igualtat entre sexes), ens esforcem dia a dia en anar eliminant els rols patriarcalcs que ens han inculcat des de la infantesa. El sexe, malgrat ser una activitat molt present i quotidiana, pensada única i exclusivament per a gaudir, és el terreny on més es reproduïxen els comportaments moralistes i de submissió derivats del patriarcat. És a dir, que per molt alliberades que ens considerem, a l'hora de despullar-nos no dubtem en treure'ns també el pijama de feministes i traslladar les nostres pors, complexos i angoixes al llit, on seguim unes pautes socials que no obeeixen ni al que realment ens ve de gust en aquell moment, ni a com som realment. Si tenim tant clar el lligam entre sexe i plaer...

1) Per què menystenim les nostres companyes de llit i els atribuïm un paper secundari pel fet de ser dones? Per què esperem d'elles que ens proporcionin plaer i orgasmes sense demanar el mateix a canvi? Com és que quan ens correm no trobem important seguir estimulant la dona, malgrat que sapiguem del cert que ella no ha arribat a l'orgasme?

2) Quants cops ens hem trobat amb una parella sexual que pren per inèrcia el rol dominant i dirigeix les seves accions en buscar exclusivament el seu plaer, sense preocupar-se pel nostre? Probablement totes i més d'una vegada.

I per què atorguem per inèrcia el rol dominant al noi i evitem comunicar en absolut com ens sentim, què ens agrada o què volem fer i que ens facin?

3) Quants cops ens hem trobat amb una parella sexual que no pren part activa en el sexe, que sembla un estaquirot o ens desespera perquè no dóna cap pista del que li agrada?

Aquestes situacions són conseqüència de la visió moralista i religiosa amb què ens han educat respecte la sexualitat.

Ens fan creure que els homes són l'única part activa en els sexe, que elles han de ser deesses al llit, proporcionant plaer sense queixar-se, que les noies necessiten hores per arribar a l'orgasme, si és que hi arriben...

Però tot això, especialment allò relatiu a l'orgasme femení, són fal·làcies. El problema no és físic, ja que gairebé totes les dones tenen capacitat orgàsmica. Sinó la poca dedicació, paciència i comunicació, la poca coneixença sobre el

nostre propi cos (des de ben petites ens fan creure que la masturbació és quelcom brut i abominable) i la pressió que els cànons de bellesa exerceixen sobre nosaltres i que ens fan estar més concentrades en el que pensarà l'altra persona sobre el nostre cul/panxa/cuixes que en el que tenim entre mans.

Les dones han de responsabilitzar-se del seu plaer i dedicar-s'hi amb la mateixa intensitat que destinen al del company, han d'esdevenir subjectes actius en la seva pròpia sexualitat, sense por al que pensin d'elles, enlloc de queixar-se després de com se senten de frustrades. I ells han de donar la paraula a les dones en el sexe, preguntar, provar i, sobretot, interioritzar que no són només la font del seu plaer, sinó que elles també tenen unes expectatives sobre l'acte sexual, que van molt més enllà de l'àmbit emocional.

Cal ser conscients que el sexe no és un mer desfogament físic i irracional, també implica un procés mental en el qual ens posicionem com a subjectes polítics.